

Zastavica v podobah.

Priobčil Fr. Zagorc.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev skrivalnice v 8. števil.

Vprašanje: »Kje je ptič, ki je zletel iz kletke?« — Odgovor: »Ptič je v desnem kotu spodaj!«

Prav so jo rešili: Elizabeta in Julijan Kačičeva, Ljubljana; Irena Burdychova, Škofja Loka; Mihaela Rodetova, Kranj; Fran Plevnik, Trbovlje-Vode; Ivan Pust, Trbovlje II; Leon in Alojzija Ivančičeva, Videm ob Savi; Stanislav Richly, Videm ob Savi; Marica in Dragica Mohorkovi, Rače; Boris in Miloš Brelih, Ljubljana; Anton Bidovec, Koroška Bela; Josip Grilc, Ahačič Angela, Maksimilijan Ivačič, Videm ob Savi; Zmagoslav in Milan Gregl, Rihard Rosbaut, Brežice; Leja Kreftova in Serafina Talannyjeva, Ivan Sinko, Sv. Jurij ob Ščavnici; Karlek in Viktor Simončič, Mirko Ivačič, Videm ob Savi; Jelko Kuhar, Trbovlje II; Magda Pogačnikova, Dobrava pri Podnartu; Sonja Pernatova, Laško; Marica Jerovškova, Šentovec pri Sl. Bistrici.

Zgodba o oslu.

Osel, ki je bil pametnejši od svojih ostalih sorodnikov, je некоč slišal, kako govori človek o svojem sočloveku: »Samo dolga ušesa bi moral imeti, pa bi bil pravi osel.«

Osel, ki je dobro vedel, da uporabljajo ljudje njegovo ime kot psovko, jo ubere čez drn in strn k svojemu dobremu prijatelju, velikemu ovčarskemu psu in ga prosi, naj mu odgrizne ušesa.

Pes ga začuden vpraša, zakaj to potrebuje.

Tedaj mu je osel povedal, kaj vse je slišal in kako je o tem premišljal in prišel do zaključka, da ga samo ušesa kazé. Zato ga prosi, naj ga kot prijatelja reši teh delov telesa, ki ga tako ponižujejo.

»Kaj misliš, da potem ne boš več osel?« ga vpraša pes.

»Seveda, tako mislim. Ali ne vidiš iz človekovega govora, da so samo ta dolga ušesa kriva, da nosim tako žaljivo ime?«

»A glas?«

»Ne boj se, prijatelj, za moj glas! Kaj misliš, da ne znam molčati?« se odreže osel.

Pes mu kot prijatelju napravi uslugo.

Osel veselo steče med pastirje v nadi, da ga ne bodo spoznali. A komaj je stopil med nje, ga že eden vpraša: »Kje imaš ušesa, osel?«

»Ušesa?« pravi osel s čudom, »še nikoli jih nisem imel!«

Pastir se sladko posmeje: »A sledovi?«

»Sledovi! Oh, moj brezvestni prijatelj, je mrmral osel, »ti mi gotovo iz zlobnosti nisi hotel vseh uhljev odgrizniti!« — In vrne se k psu ter ga napade s psovkami.

Njegovemu prijatelju po dolgem prerekanju ni preostalo nič drugega, kot ogoljati mu ostanek uhljev in še celo kožo na teh mestih.

»Sedaj me prav gotovo nihče ne bo spoznal,« pravi glasno in samozavestno osel, predstavljajoč si v duhu, kako se bo končno vendar osvobodil tako grdega imena.

Brž, ko je ozdravil, teče k ravnoistim pastirjem. A oni stari znanec ga takoj ogovori: »Oj, osliček, kaj si zopet prišel tako nakažen?«

»Jaz naj bom osel?«

Pastir vzdigne glavo, ga premeri od repa pa do mesta, kjer so bila nekdanj ušesa, in odgovori: »Res je, oslovskih ušes nimaš več, zato pa je tu še tvoj dobro znani, čopasti rep.«

»Nesrečni rep!« se raztogoti osel, »tudi njega se moram takoj osvoboditi.«

Pes, verni prijatelj, mu je tudi to uslugo rad napravil.

»Sedaj sem uverjen, da me ne bo nihče več poznal,« si je mislil osel. »Ušes ni niti repa, molčal bom vedno in to je prav gotovo vse, s čimer sem zaslužil tako žaljivo ime.«

In ves radosten steče zopet med pastirje. Toda komaj pride k njim, mu zakliče nekdo: »Glej osla! Zopet je tu!«

»Zopet osel!... Hinavski pes!« brunda osel, misleč si, da mu pes ni hotel odgrizniti celega repa. A ni se mogel več vzdržati in krikne: »A po čem sem pa sedaj še osel?«

»Če po nobeni drugi stvari,« mu odgovori starejši pastir, »si osel po teh neumnostih, ki si jih dosedaj napravil sam s sabo.«

Človeško srce.

Neki angleški zdravnik je objavil zanimivo poročilo o delovanju človeškega srca. Vsako minuto udari srce sedemdesetkrat, kar da v eni uri 4200 utripov, v enem dnevu 100.800 in v enem letu 36.792.000 utripov. Pri človeku, ki je dosegel starost 70 let, znašajo utripi v enem letu 1 in pol milijona.

